

Bruceova zgodba

Sem Bruce in prihajam iz Zimbabveja v Južni Afriki. Rodil sem se leta 1983 v mestu Kwekwe v zimbabvejski provinci Midlands. Živeli smo v hiši v manjšem kraju. Med počitnicami smo pridelovali zelenjavo, zato smo pogosto šli na deželo, kjer smo živeli v kočah. Zares sem užival v otroštvu, saj je takrat država še normalno delovala. Hodil sem v šolo in sem lahko počel, kar koli sem hotel. Od leta 1998 pa so se razmere bistveno poslabšale in nisem mogel več tako uživati. Takrat je bilo zares hudo. Ob prelomu tisočletja se je v Zimbabveju pojavila opozicija in začel se je porast politične konkurence. Ko so bile volitve, so bili ljudje prestrašeni in fantje smo bili prisiljeni, da smo sodelovali pri pohodih določene stranke. Ko sem moral prekiniti usposabljanje za avtomehanika, sem spoznal, da moram oditi.

Zakaj? Ker sem vedel, da potrebujem drugo državo, kjer bom imel več možnosti in bom lahko živel bolje. Celo moja mama je vzela stvari, odšla v Južno Afriko in se vrnila nazaj z denarjem. Enako je storil brat. Takrat sem videl, da lahko nekaj naredim iz sebe, če grem v Južno Afriko.

Leta 2004 sem prvič prispel v mesto Cape Town, ki mi je bilo zelo všeč. Čeprav sem se vrnil domov, se nisem nikoli preselil tja. S prijatelji sem se vedno vračal v Bocvano, kjer smo kupili poceni blago (npr. oblačila) in smo ga nato prodajali v Zimbabveju. Leta 2006 sem odpotoval iz Bocvane v Južno Afriko. Dva dni sem ostal pri sorodniku v Johannesburgu, toda moj glavni cilj je bilo mesto Cape Town. V tistem času je bilo v Pretoriji in Johannesburgu že ogromno ljudi iz Zimbabveja, zato sem menil, da moram najprej naprej in izkoristiti svoje priložnosti tam. V mestu Cape Town sem prodajal afriške umetnine, kot so lesene skulpture, in še naprej veliko potoval, da sem lahko dobil blago. Ker tako moji prijatelji kot tudi jaz nismo imeli denarja, smo potovali na štop v zadnjih delih velikih tovornjakov. Leta 2008 je imel eden od teh tovornjakov hudo prometno nesrečo in vse naše blago je bilo uničeno – tisti dan sem izgubil svoj posel.

Ko sem prišel v Južno Afriko, so nam cariniki dali dovoljenje za trimesečno bivanje v državi. To seveda ni bilo dovolj, da bi zaslužil dovolj denarja, zato sem prekoračil vizum za približno eno leto. Na srečo so v tistem času oblasti ravno začele izdajati dokumente za begunce vsem Zimbabvejcem v Južni Afriki. Dobil sem svoj prvi vizum za azil za šest mesecev, ki sem ga moral pozneje obnavljati. Ker je bilo to obdobje preveč negotovo, sem pred dvema letoma zaprosil za delovni vizum, ki je veljaven do leta 2015.

Ko je bilo moje blago uničeno, sem ostal brez denarja. Zato sem začel delati v gradbeništvu, pozneje pa v restavraciji. Sprva sem bil delavec v kuhinji, nato natakarkar, danes pa pripravljam koktajle. To je trenutno moja kariera, vendar sanjam o tem, da bi nekoč odprl lokal ali celo manjšo restavracijo, če bom trdo delal in zaslužil dovolj denarja. To je nekaj, kar si močno želim, in res bi si rad ustvaril svoj posel.

Kaj mi in všeč pri mojem novem domu? Hiter način življenja, zaradi česar je tukaj tudi več kriminala, prepodaje drog in nasilja med tolpami kot v Zimbabveju. Poleg tega so prvotni temnopolti prebivalci pogosto arogantni in pridejo do človeka ter ga začnejo ogovarjati v jeziku svojega plemena. Zdi se mi, da je to žaljenje tistih, ki ne govorijo njihovega jezika. Vendar zdaj vem, da imam rad svoj dom. Če trdo delaš, najdeš zaposlitev. Poleg tega lahko tukaj srečate ljudi z vsega sveta, območje okrog mesta Cape Town pa je čudovito. In še najpomembnejše: v tem mestu sem našel svojo ljubezen. Gre za mlado Nemko, ki je prišla v naš lokal in je danes moja žena.